

ECOUL HANGULUI

ANUL VIII, NR. 28

Director: LILIANA PÎNTEA

Dragii noștri cititori,

Biblioteca Hangu a demarat un proiect de suflet, ce va purta titlul **"Hangu – lacrimi din adâncuri"** și la care vă invit, cu mare drag, să luați parte. Proiectul urmărește editarea și tipărirea unui document (carte sau broșură) cu privire la cea mai importantă și mai tristă perioadă din istoria comunei Hangu, cea a strămutării.

M-am oprit asupra acestui eveniment pentru că strămutarea a avut o influență covârșitoare asupra dezvoltării comunității noastre - nici o altă localitate din România nu a fost supusă unor transformări atât de profunde, așa cum a suferit comuna Hangu - dar și pentru că despre strămutare s-a scris puțin (poate și pentru faptul că atunci, le era interzis oamenilor să vorbească despre bisericile dărâmate, despre cimitire dezgropate și despre drama dezrădăcinării trăită de fiecare în parte) și, de cele mai multe ori, doar atunci când ruinele s-au ivit de sub ape, iar corespondenții unor publicații au consemnat acest fapt.

Proiectul își propune să adune într-un volum toate articolele de presă ce fac referiri la strămutare, toate informațiile preluate de la cei care au scris despre acele momente, dar și mărturiile, fotografiile și informații descoperite în timp și care au fost consemnate sporadic sau au rămas doar simple înregistrări audio.

Vă rog, dacă aveți informații și fotografii în acest sens, să ne scrieți pe adresa bibliotecahangu@yahoo.com.

VĂ MULȚUMIM!

"ECOUL HANGULUI"

Revistă culturală și de istorie,
2017
Anul VIII, numărul 28

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:

Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:

Liliana Pîntea – 0722936339

Gavril Lupu – 0233/257524

Toate materialele publicate în această revistă sunt protejate potrivit Legii nr. 8/1996, actualizată, privind dreptul de autor și drepturile conexe.

Potrivit art. 206 Cod Penal, responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate aparține autorilor.

ARIPI SPRE LUMINĂ

"Cred că nimic nu e mai frumos, mai profund, mai rațional și mai desăvârșit decât Hristos. Și nu numai că nu este, nici nu poate fi." (Dostoievski)

"Cum să nu fie Hristos mai frumos decât toți fiii oamenilor? Și cum să nu fie Frumusețea Absolută? Căci nu numai că El este minunat, dar viața cu El este o minune în fiecare clipă, o încununare în fiecare zi. Nu numai că purifică, iluminează și desăvârșește pe fiii Săi, nu doar că a scos firea umană din mlaștina păcatului, de sub batjocura diavolului și din ghearele morții, ci, mai mult, El e singurul Care din rău scoate bine, din urât face frumos, din păcat face smerenie înălțătoare, din umilință, scară spre Cer, ocară se face cinste. Munca este slujire, nedreptatea răbdată e spor în nevinovăție și orice cruce dureroasă este, prin El, izvor de lumină dulce și cascade de bucurii care pregustă Împărăția iubirii și a frumuseții. Numai și numai prin Hristos, suferința devine demnitate, slăbiciunea devine tărie iar crucea înviere.

Mai mult decât restaurator al nobleței umane și al firii originare, Hristos este Dumnezeu îndumnezeitor. Cei mici, cei umili, cei obidiți, cei slabi, cei săraci, cei singuri, cei îndurerați, bolnavii, betegii, orbii, năpăstuiții și urâții au toți loc larg în dragostea Lui. Și nici un antecedent urât, nici o copilărie nefericită, nici o biografie întunecată, nici un prezent dureros, nici un viitor amenințător nu pot sta piedică în năzuința cuiva de a deveni fiu al lui Dumnezeu după har și frate mai mic al lui Hristos și trup și sânge din Trupul și sângele Lui și în a avea viață din viața Lui, fericire din fericirea Lui, tărie din tăria Lui, lumină din Lumina Lui, adevăr din Adevărul Lui, frumusețe din Frumusețea Lui.

Hristos Cel smerit, Cel sărac, Cel prigonit, Cel torturat pe cruce, s-a identificat cu cei mici, cei săraci, cei năpăstuiți, cei smeriți, cei suferinzi, cei nebăgați în seamă de lume.

El îmbrățișează pe toți în dragostea Sa, cu nădejdea că în orice om se regăsesc reflexe ale frumuseții Lui, fiindcă suntem creați după chipul Lui. Orice frumusețe este o oglindire a însușirilor lui Hristos.

Făptură bănuitoare, omul nu poate afla o mai sinceră și mai deplină iubire ca în jertfa lui Hristos pentru el. Bântuit de suflul rece al păcatului, omul nu poate afla în vreo lume o dragoste mai caldă și mai mângâietoare ca în Hristos. Ofilit de bruma întinării, nu va afla nicicând o mai mare putere de înviere și înnoire ca în dragostea răstignită a lui Hristos. Cu chipul urâțit sau deformat de neorânduiala întinării, nu va găsi în veac frumusețe ca în comuniunea de iubire cu Mielul și Păstorul care este cel mai frumos decât toți fiii oamenilor.

După milenii de zbuciumată istorie, omul, în neliniștea lipsei de sens, nu-și va găsi pacea decât în pacea lui Hristos care copleșește și îndulcește toată mintea..

Hristos nu este doar cea mai mare minune veșnic vie și dătătoare de viață și plenitudine, ci este o necesitate absolută. Legătura cu El este cea mai imperativă urgență, în orice clipă te-ai afla și în orice loc. Căci doar în relația cu El, trăită ca pe un foc viu și neprihănit, găsești revărsarea tuturor darurilor, toată bucuria, pacea, iubirea, toată frumusețea și toate răspunsurile.

Frumusețea desăvârșită a lui Hristos este frumusețea Sfintei Slave a Luminii Dumnezeiești, este frumusețea veșnic bună și neînserată a veacului viitor care este Împărăția Iubirii Veșnice. Această lumină necreată concentrează în sine toată bunătatea, frumusețea și adevărul.

Chemarea la viață a omului nu este numai o chemare la existență, ci și o chemare la un mod anume de existență. **A fi după chipul Celui ce este Iubirea Absolută înseamnă, în esență, a exista pentru cei din jurul tău. "**

(Ieromonah, Ioan Bute)

TODERAȘCU CANTACUZINO STĂPÂN AL MOȘIEI HANGULU

(continuare din numărul precedent)

Loc de refugiu a fost iarăși Hangu, pentru acei boieri și în anul 1700, când a fost numit domn, a doua oară, Constantin Duca. Acesta, neputând ierta faptul că boierii mai sus amintiți au contribuit din plin la mazilirea lui din prima domnie, a poruncit să fie prinși Bogdan Hatmanul și lordache Ruset. Aflând despre ceea ce li se pregătea, boierii s-au ascuns în casă la doamna lui Antioh Cantemir, fostul domn al Moldovei. La intervenția acesteia, ceilalți boieri, i-au ajutat pe cei doi să iasă din curtea domnească din lași îmbrăcându-i în haine proaste, „în loc de slugi”, și astfel au putut să iasă printre slujitori, pe poartă afară.

Bogdan a fugit în Polonia însă lordache Ruset, bătrân fiind, n-a putut încăleca ca să fugă împreună cu Bogdan, ci s-a dus cu Ilie Cantacuzino, la țară, care l-a ascuns într-o cuhne „și apoi au fugit și Ilie pentru voia lui lordachi, depreună. Și l-a dus pen Hangu, și-au trecut în Țara Leșească amândoi, și așa li s-a tâmplat de-au scăpat”¹. În altă cronică se arată că lordache Ruset „îmbrăcând un costum „apăresc”, a ieșit cu ajutorul lui Ilie Cantacuzino, paharnicul, și s-a dus îndată în satul său anume Hangu, de unde a fugit în Țara Leșească”².

În secolul al XVIII-lea Hangu a continuat să fie „poarta” de scăpare pentru toți cei care veneau în contradicție cu puterea domnului.

În anul 1703, după o scurtă domnie, Mihail Vodă, Racoviță, este mazilit. În rândul boierilor exista teama ca domnia să fie reluată de Constantin Duca. Mulți boieri, temându-se de răzbunarea domnului, au fugit la Hangu. Tot atunci, se afla în Moldova ca sol, spătarul Toma Cantacuzino din Țara Românească. Acesta, împreună cu Ilie Cantacuzino și cu Neculai Costin hatmanul, a fugit în Hangu „că nu l-au încăput vreme, de frică, să meargă în Țara Muntenească”³. Numai după ce Bogdan hatmanul, care îndeplinea funcția de caimacam, le-a scris să nu aibă nici o teamă, s-au întors înapoi, pe la casele lor.

Hangu era un loc de refugiu sigur nu atât pentru fortificațiile sale cât prin posibilitatea ce o avea de înștiințare rapidă a celor în cauză de apropierea pericolului și de a trece, în scurt timp, dincolo de graniță. Chiar domnitorii erau conștienți de faptul că cei care se află în Hangu, pribegi, nu pot fi prinși cu ușurință.

În 1704, unii boieri din Muntenia, temându-se de domnitorului Țării Românești au fugit în Moldova, la Mihail Racoviță care domnea a treia oară. Domnul din Țara Românească a intervenit la Poartă (Imperiul Otoman), pentru a porunci lui Mihai Racoviță, să trimită pe boierii fugari, înapoi în Țara Românească. Primind poruncă din partea sultanului ca să acționeze în acest sens, Mihai Racoviță „cu gândul că se va mântui de către vezirul, că nu sînt în țara lui” i-a trimis „în Hangu, în munți, la straja ungurească”⁴. Venindu-i porunci și mai aspre pentru a preda pe boieri „s-au căit căci i-au trimis acolo la margine, temîndu-se că nu-i va pute prinde”. A încercat să înșele vigilența boierilor, trimițându-l pe Constantin Ruset să le spună că a venit răspuns de la Poartă cum că el, Mihai Vodă, are sarcina să-i împace cu domnul lor⁵, însă în urma lui Ruset, noaptea, Mihai Racoviță, a trimis o sută de călăreți, „repezind poruncă și la Câmpu Lung, să prindă poticile să nu scape nici unul”.

¹ Ibidem., pag., 414.

² *** *Cronica Ghiculeștilor*, Ed. Academiei R.S.R., Buc., 1965, pag., 11.

³ Ion Neculce, *op. cit.*, pag., 454.

⁴ Ibidem, pag., 691

⁵ Ibidem, pag., 692.

Cu toate aceste măsuri, boierii munteni refugiați în Hangu, au prins de veste, prin iscoadele lor, mai înainte de a ajunge oștenii domnitorului la Hangu și au trecut în Țara Ungurească. „Și - concluzionează cronicarul – s-au întors oamenii lui Mihai Vodă înapoi, fără nici o ispravă”⁶.

Vedem, din cele relatate, că Hangu, prin boierii Cantacuzini, a fost implicat în unele din evenimentele importante din istoria politică a Moldovei și a fost martorul tăcut a numeroase pribegii boierești determinate de tendința boierilor de a scăpa de răspundere față de autoritatea domnească sau de abuzurile aceleiași autorități.

Hangu a îndeplinit rolul de adăpost nu numai pentru boierii care, dintr-un motiv sau altul veneau în contradicție cu domnia, ci și pentru mulți români transilvăneni, care, oprimați de nobilimea maghiară sau de stăpânitorii austrieci, din motive religioase sau erau urmăriti din cauză că s-au răsculat împotriva exploatării sociale sau naționale, treceau munții și se așezau în ținuturile de la răsărit de Carpați. Pentru aceștia Hangu s-a dovedit un loc ospitalier și sigur. Se cunosc numeroase nume de români veniți din Transilvania, nume care reflectă locul de unde au plecat: Ciucanu, Ungureanu, Bîrsanu etc. sau altele ca Mocanu, Țuțuianu

și a. Aceste nume, ca și altele, precum și faptul că mulți hangani au conștiința că strămoșii lor sunt originari din Ardeal, dovedește cu prisosință acest fapt.

Dacă Hangu a putut fi un loc atât de căutat, în pribegia lor, de boierii moldoveni din secolele XVII – XVIII, aceasta se datora nu numai comunității de interese cu stăpânii Hangului – Cantacuzinii ci, mai ales, perfectului sistem de anunțare, de avertizare. Ori acest sistem, era la porunca boierilor Cantacuzini și, în momentele de conflict cu domnia, era folosit împotriva acesteia.

După ce boierii și poporul și țara au scăpat de Duca –vodă, fiind acesta prins la Domnești în urma acțiunii unui „poghiiaz” (incursiune de pradă) trimis de Petriceico – vodă, și dus în Polonia, turcii au pus ca domn , a doua oară, pe Dumitrașco Cantacuzino (1684-1685). Acesta „...răpezit-au cărții în toate părțile...” ca să vină toți cei ce s-au refugiat prin alte țări, să vină la locurile lor că „...sunt toți ertații, oricine ce gresală ar hi făcut.”(Neculce pag.288). Toderășco a revenit și el în țară păstrându-și dregătoria de vistiernic. Era mare foamete „... că fusese țara bejănită și nu putusă oamenii ara și nu să făcusă pîné. Era oamenii tot leșinații și morții pe drumuri și pe uliți, cît să mînca om pe om. Poghiiazuri din Țara Leșască totdeauna să slobodzie de strîca și prăda. Tîlhăret mult era. De la Cotnar în sus era țara pustie.” (Neculce, pag.288)

Nu era iubit Dumitrașco-vodă nici de boieri, nici de popor din mai multe pricini: în prima domnie scosese un nou impozit- hîrțile, foi de impunere fiscală personală (Neculce scrie mult mai plastic. La paginile 245-246: „ ...de scriu fețele oamenilor de la mic pîn'la mare, care au rămas pomană lui, de n-o mai lasă nice un domnu să să uite acea pedeapsă a săracilor.”; caracterul și comportamentul lui stârneau nemulțumiri: ”Și era om nestătător la voroavi, tîlpiz (viclean-n.n .) amăgitor, geambaș de cei de la Fener, din Țarigrad. Și dup-acestea toate, era bătrîn și curvar.”(Neculce, pag. 290); a numit în diferite funcții greci, care nu aveau alt interes decît acela de a jecmăni pe oameni ca să se îmbogățească. Nu întîmplător, la mazilirea lui Dumitrașco-vodă, va izbuci o răscoală împotriva acestora. Ca urmare a intrigilor țesute de domnitorul Țării Românești, Șerban Cantacuzino, văr cu Dumitrașco, și a unor boieri moldoveni, Dumitrașco- vodă este mazilit, la domnia Moldovei

⁶ Ibidem, pag., 692.

fiind numit Costantin Cantemir. I s-a întâmplat lui Dumitrașco-vodă ceea ce a pățit și Antonie-vodă Rusăt: toți boierii știau că Husain-bei, trimisul sultanului, vine la Iași ca să-i citească lui Dumitrașco-vodă, firmanul de mazilire, numai Dumitrașco-vodă nu știa.

În ceea ce-l privește pe Toderașco Cantacozino, „*alfa și omega în Țara Moldovei*”, ne spune Neculce, la pagina 298: „*Pusu-l-au pe dumnealui, Husain-beiul în fieră și l-au dus la gazda lui, ca să-l pue la poprială, pînă a vini Cantemir-vodă, să dea samă de răsipa țării.*”

Iubiți cititori ai acestei cărți, pentru a afla care a fost sfârșitul lui Dumitrașco-vodă Cantacozino și al vistiernicului Toderașco Cantacozino, îl lăsăm să povestească, în limba lui „dulce și frumoasă” tot pe cronicarul Ion Neculce: „*Iar după ce au vinit Cantemir-vodă la scaonul domnii în Iași, trimis-au boiari de țară la Poartă după Dumitrașco-vodă de l-au pîrît la Udriiu. Și a trimis și pe văru-său Toderașco vistiernicul Cantacozino, împreună cu ceilalți boieri, de l-au pîrît tot la ochi. Și l-au închis pe Dumitrașco-vodă și l-au făcut de au cheltuit mulți bani. Numai, nărocirea lui, au scăpat cu zile, că au dăruit un hamger de mare preț vizirului. Și așa au hălăduit cu viață. Și după aceia n-au prea lungit, fiind mazil acolo, și au și murit. Și i-au rămas casa în multă și mare sărăcie.*”

„*Așișderea și Toderașco vistiernicul, după ce s-au pîrît cu Dumitrașco-vodă acolo la Udriiu, s-au războlit și au murit. Și fiindu Șerban vodă cu dînsul văr primare, au trimis cu mare cheltuială de i-au luat oasăle de la Udriiu. Și le-au adus prin Țara Munteniască și le-au adus în Moldova, de li-au îngropat ficiorii lui în mănăstire în Bisericani, fiindu ei ctitori acești boiari Cantacozineștii, la această sfîntă mănăstire.*” (Neculce, pag.302.)

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Vara

Într-o dimineață caldută, am văzut, plină de încântare, că Vara sosise în grădina mea, împrăștiind picături cristaline de rouă, iar pe unde trecea, bujorii se îmbujorau, macul înflorea de dragul ei, iar cireșii dansau fericiți, acompaniați de cântecul păsărelelor.

Curioasă, am urmărit-o și, când m-a zărit, m-a strigat cu o voce plină de căldură și m-a rugat să mă apropiu. A desprins cu grijă, de pe un ram, o pereche de cireșe mari și roșii și mi le-a pus la urechi, apoi a împletit, cu mare îndemănare, o coroniță din flori de câmp și mi-a așezat-o pe frunte, ca să-i semăn. Eram atât de încântată. M-a luat apoi încet, de mână, în călătoria sa minunată, arătându-mi cum spicele de grâu se aplecau așteptând mângâierea ei binecuvântată, cum fluturii dansau peste câmpurile înflorite pentru a-i smulge zâmbete, cum florile înmiresmate făceau reverențe și cum, abia ivit de după un norișor, soarele i-a făcut vesel din mână, roșind de bucuria revederii.

Târziu, când soarele se pregătea de somn, Vara m-a dus acasă, m-a sărutat cu drag pe frunte și mi-a spus ținându-mă de mâini:

- Când vei admira toată frumusețea din jurul tău și vei fi mândră și fericită, să știi că eu sunt de fapt cea care te îmbrățișează și te iubește cu toată căldura soarelui de vară.

Anna Laura Pricop, clasa a III-a

"Să-și iubească familia, neamul și credința"

Domnul profesor de geografie, **Gheorghe Ciucanu** este un cadru didactic de excepție - respectat și iubit de elevi, stimat de colegi, admirat și apreciat de inspectorii și profesorii metodiștii care l-au asistat - și un om special, serios, corect, sociabil și foarte politicos, un om pe care Bunul Dumnezeu l-a înzestrat nu doar cu o carismă aparte, ci și cu prețiosul dar al elocvenței.

Un om greu de uitat, datorită chipului extrem de expresiv, dar mai ales datorită farmecului cu care vorbește, strecurând voluntar, câte un cuvânt rostit cu cel mai încântător accent moldovenesc, a umorului subtil și a jovialității molipsitoare. Înzestrat cu toate aceste

trăsături ce definesc, *in extremis*, inteligența, n-ar fi trăit sentimentul plenitudinii, fără distinsa soție, doamna profesor Ana Ciucanu.

Întâlnirile cu familia Ciucanu sunt adevărate lecții de viață, pline de istorisiri cu mesaje profunde (greu de ignorat), de inteligență, emoție pozitivă, empatie și umor, dar cel mai mult și mai mult, de înțelepciune, izvorâte dintr-o uriașă cultură generală, cu adânci conotații psiho-pedagogice. E greu să te desprinzi de atmosfera prietenoasă, confortabilă și de bună dispoziție, în care pășești când îi întâlnești sau când le treci pragul. De câte ori îi văd împreună, nu pot să nu-i admir. E ca și cum ar fi coborât din cel mai reușit tablou al unui pictor consacrat, ce a căutat ani în șir imaginea desăvârșită a două suflete pereche care să poată reuni deopotrivă armonia, inteligența, eleganța, finețea, respectul, înțelegerea, dar mai presus de orice, distincția.

- Vă mulțumim că ați acceptat să fiți prezent în paginile revistei noastre.

Tatăl dumneavoastră a plecat la Cer devreme, mult prea devreme, iar mama a încercat să suplinească această absență. Cum a fost copilăria dumneavoastră?

- Ca la majoritatea copiilor, copilăria mea a fost una fericită, în ciuda greutăților de atunci (strămutarea), trăind într-un loc de basm, având părinți și bunici iubitori, am beneficiat de toate avantajele unei copilării frumoase.

- Ce întâmplare din copilărie v-a marcat pentru tot restul vieții?

- O întâmplare nefericită. Atunci când inconștienta vârstei și condițiile bune din copilărie, mă făceau fericit, am asistat la un moment care m-a tulburat: dezgroparea morților din vechiul cimitir și strămutarea lor. Cortegiul de

căruțe trase de boi cu lăzile în care se aflau o parte din osemintele celor dezgropați, cu preotul în frunte, care slujea plânsetele celor care însoțeau căruțele, toate acestea m-au nedumerit profund și m-au întristat.

- Cât din ceea ce sunteți astăzi, datorați educației primite în familie, altfel spus, celor "șapte ani de-acasă"?

- Aproape totul. În familie am fost învățat să respect principalele reguli morale, care coincid cu cele religioase (Decalogul), bunica și mama fiind, de fapt, primii Apostoli din viața mea.

- V-ați dorit dintotdeauna să ajungeți dascăl sau, atunci când erați mic, vă gândeați la o altă profesie?

- Nu. În copilărie îți schimb des "profesiile". În liceu, beneficiind de o

pleiadă de profesori excepționali, mă gândeam uneori, în timpul unor lecții, că aș vrea să fiu și eu ca domnul sau doamna profesor.

- Cum au fost anii de liceu?

- Foarte frumoși. Am făcut liceul la Bicaș, am stat la internat patru ani unde m-am obișnuit cu colective numeroase (noi fiind doar doi frați). Am avut profesori de excepție: soții Mancaș, soții Gheorghiu (din Hangu), soții Ciubotaru, Vasile Țifui, Valerian Popa, Dan Știrbulov și mulți alții, adevărate modele. Am legat prietenii pe viață și am beneficiat de toate bucuriile și distracțiile specifice vârstei și perioadei respective.

- Dar anii studenției?

- Anii studenției la zi, sunt, după părerea mea, cei mai frumoși. Cred că acest lucru se datorează tinereții, dar și faptului că, în comparație cu perioada liceului, gândești mai matur, ai parte de altfel de distracții în orașe mari, dar care pot, din nefericire, dacă nu ești echilibrat, să te ducă spre lucruri negative, cu consecințe grave.

- Ce anume v-a determinat să alegeți să fiți profesor de geografie?

- Am urmat Facultatea de Istorie-geografie, alegând-o datorită pasiunii pentru istorie. Am descoperit în facultate farmecul geografiei și, ca orice pasiune nouă, m-a atras spre ea.

- Știi că vă iubiți locurile în care v-ați născut și ați crescut, din toată inima.**Ce ați simțit atunci când ați ajuns profesor de geografie, în satul natal?**

- Am fost repartizat la Oniceni, Neamț, unde nu am ajuns niciodată. Catedra de geografie de la Buhalnița era ocupată de o consăteancă ce nu profesa aici, fiind căsătorită la Negrești. Transferul meu la Buhalnița s-a făcut după o adevărată odisee, apelând la minister și după ce mama mea a discutat personal cu ministrul învățământului de atunci. Ajungerea în satul natal a fost o mare bucurie.

- Care considerați că este cel mai important lucru atunci când ești dascăl?

- Să conștientizezi importanța profesiei pe care ți-ai ales-o, să-ți respecti meseria, făcând-o cu profesionalism și onestitate și să iubești copiii.

- Povestiți-ne o întâmplare specială, din viața dumneavoastră la catedră.

- Sunt multe și îmi e greu să le clasific.

- O mare parte dintre obiectele vechi cu care încercăm să punem bazele unui muzeu etnografic, au fost adunate de elevii Școlii Buhalnița, la inițiativa și sub coordonarea dumneavoastră. Ce v-a determinat să le insuflați interesul și dragostea față de trecutul,

tradițiile și de obiceiurile noastre?

- Religia, obiceiurile, tradițiile sunt rădăcinile unui neam. Zona a fost vitregită de strămutare, pierzându-se în această perioadă obiecte de o inestimabilă valoare (altele fiind prioritățile oamenilor în acel moment). La aceasta se adaugă pierderea unor valori datorită progresului societății. M-am gândit că pot fi salvate câteva dintre obiectele etnografice și trebuia făcut ceva în acest sens. Am propus conducerii școlii înființarea unui cerc de geografie locală intitulat Țara Hangului – elemente de geografie locală. Programul a permis acest lucru, de aceea le-am vorbit copiilor și părinților despre importanța acestui proiect. Obiectele s-au acumulat, în principal pe două căi: trezirea

interesului pentru aceste valori și stimularea cu note bune a elevilor care aduceau astfel de obiecte.

- Știu că întotdeauna ați fost respectat, apreciat și iubit de toți elevii dumneavoastră. Cum ați reușit ?

- M-am străduit să-mi fac meseria cu profesionalism, poate uneori cu o seriozitate mai mare decât trebuia. Am folosit în lecții, când s-a pretat, umorul, am încercat să fiu corect și să nu nedreptățesc elevii. Pe cât posibil, pentru că omul este subiectiv.

- Sunt convinsă că dețineți secretele unei relații extraordinare între profesor și elevii săi. De ce vă îndrăgeau elevii atât de mult?

- Am iubit și respectat copiii. Am păstrat relații prietenești cu ei și în afara orelor de curs și după terminarea ciclului gimnazial. M-am interesat de problemele lor și ale familiilor lor (de aceea consider o mare greșală renunțarea la vizitele la domiciliu).

- Multă vreme ați fost director al Școlii Buhalnița. Cum a fost acea perioadă pentru dumneavoastră?

- O perioadă normală. Pe deoparte nu mă simțeam bine având mai puține ore la catedră, care îmi lipseau. Pe de altă parte beneficiind de mai puține ore am încercat să rezolv unele probleme administrative

necesare: s-a prelungit localul școlii prin înființarea unui grup sanitar modern și montarea unei centrale termice, s-a schimbat acoperișul, s-a izolat termic școala, s-a pus tâmplărie termopan și parchet nou. Acest lucru a fost posibil datorită înțelegerii găsite la forurile de conducere locale, primărie, consiliul local, dar mai ales la domnul primar Gavril Lupu, cărora vreau să le mulțumesc, încă o dată și pe această cale.

- Ce le-ați transmite tinerilor profesori care intră în învățământ cu anumite temeri?

- Să aibă încredere în ei. În ciuda perioadei grele prin care trece învățământul, dacă își respectă meseria și o fac cu devotament și seriozitate, va veni timpul când vor avea satisfacții pe care nici nu le bănuiesc. Să nu uite că după profesia de preot, cea de cadru didactic este cea mai importantă, denumirea de DASCĂL sau APOSTOL ai neamului spune totul. Să conștientizeze că de ei depinde, în mare măsură, ce viitor va avea țara aceasta.

- Ce surpriză neașteptată v-a oferit căsătoria cu distinsa doamnă profesor Ana Ciucanu?

- O știam din vedere, din liceu, ca pe o elevă excepțională, în perioada de glorie a liceului, alături de elevi ca Amărieștii (ing. la Nasa) sau Liliana Olaru (ing. electronist la București) și alții. Ne-am cunoscut cu adevărat la Școala Buhalnița, ca tineri profesori.

Nu puteai să nu-i remarci solida pregătire profesională, dar și calitățile de om adevărat și coleg de excepție. Surpriza constă în faptul că fiind colegi, care zic eu că ne făceam datoria cu seriozitate, schimbând păreri despre profesie, viață, literatură, cultură, am ajuns la... căsătorie.

- Care este secretul unei familii armonioase, așa cum este familia dumneavoastră?

- Respectul reciproc, consultarea în problemele importante și sinceritatea.

- Care sunt cele mai frumoase momente din viața dumneavoastră?

- Copilăria, venirea pe lume a copilului și a nepoților, întâlnirea unor oameni adevărați care mi-au devenit prieteni pe viață, reîntâlnirile cu foștii elevi, dar mai ales **întâlnirea cu marele duhovnic Iustin Pârvu.**

- Cum a fost prima întâlnire cu marele duhovnic Iustin Pârnu, supranumit și Sfântul lui Dumnezeu?

- Știam de existența dumnealui și îl și văzusem de câteva ori, dar în urma discuțiilor cu colega Marcelica Brâzucă, care îl vizita foarte des, ne-am decis să mergem la el. Aparențele sunt înșelătoare. La început aveai impresia că este un călugăr obișnuit, dar după ce am discutat cu el, am realizat că este cea mai mare personalitate pe care am întâlnit-o în viața mea și care ne-a schimbat existența în mod pozitiv mie și familiei mele.

- Pentru mine ați avut mereu brațele deschise și o mână întinsă atunci când mi-a fost greu, dar știu că îi sprijiniți pe toți cei care vă cer ajutorul.

- Am avut fler, în ceea ce te privește pe tine. Instinctiv am simțit că ești un om serios și vei deveni un bun profesionist în orice meserie îți-ai alege, datorită unei bune pregătiri, a seriozității. Am iubit oamenii tineri, încercând că îi ajut, în limita posibilităților, la început de drum. În rest, înainte de a deveni creștin practicant, tot instinctiv am încercat să aplic o cerință importantă a religiei creștine – "Poartă-te cu ceilalți, așa cum ai

dori să se poarte și ei cu tine!"

- Sunteți plin de energie, vesel și mereu pregătit să îi faceți pe cei din jur să zâmbească și să se simtă confortabil în compania dumneavoastră. Ați avut și momente în care ați fost altfel?

- Firea este un dar de la Dumnezeu și cred, cu toată convingerea, că veselia și umorul calitativ și în limite decente sunt tot de la Bunul Dumnezeu. În rest, ca fiecărui om, mi s-a întâmplat să am în viață și momente mai grele sau chiar triste. Depinde cum treci peste ele.

- Care e locul în care simțiți că sunteți foarte aproape de Dumnezeu?

- În biserică, în timpul sfintelor slujbe și mai ales la mormântul Cuviosului Părinte Iustin Pârnu.

- Dacă vi s-ar promite îndeplinirea imediată a trei dorințe, care ar fi acelea?

- Nu-mi plac clasamentele de acest gen, deoarece dorințele omului sunt multe și depind de momentele diferite din viața fiecăruia, dar aș opta pentru sănătate, păstrarea credinței adevărate și mântuire.

- Ce prețuiți mai mult la oamenii din jurul dumneavoastră?

- Sinceritatea.

- Dacă ar trebui să oferiți un singur sfat despre viață, unui copil, care ar fi acela?

- Să-și iubească familia, neamul și credința.

- Cum v-ați descrie?

- Un om obișnuit, ca majoritatea oamenilor, care a încercat să-și facă datoria la locul de muncă și în familie și să stabilească cu cei cu care a venit în contact relații interumane corecte și sincere. În ce măsură am reușit, alții pot să o spună.

- Care e lucrul pe care v-ați dorit întotdeauna să îl faceți și încă nu l-ați făcut?

- Să cânt la un instrument muzical.

- La ce cărți reveniți atunci când aveți timp sau ce cărți studiați acum?

- Încerc să compensez lacunele din tinerețe, citind, în ultimul timp, mai ales carte religioasă (FILOCALIA ȘI PATERICUL EGIPTEAN), dar în anumite momente revin la literatura laică, în special Dostoievski și Preda, îmi plac însă, și scriitorii latino-americani contemporani, Mario Vargas Llosa, Gabriel Garcia Marquez și francezul Louis-Ferdinand Céline, pe care îi recitesc cu plăcere.

- Un gând pentru cititorii noștri.

- Să fie sănătoși, în rest, citându-l pe Marele Apostol Pavel, să conștientizeze că "Acum nu ne-au mai rămas decât acestea trei : Credința, Nădejdea și Dragostea, dar să nu uite că cea mai mare dintre ele este Dragostea..."

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Invitație la lectură

De vorbă cu scriitorul Vasile Lupașc

Ana Maria Dîrțu

Pentru numărul acesta al revistei, m-am gândit să vă fac o surpriză, așadar am stat de vorbă cu scriitorul și istoricul **Vasile Lupașc**, care este legat sufletește de comuna noastră frumoasă și primitoare. După câteva vizite în satul Ruginești, comuna Hangu, a declarat că este îndrăgostit iremediabil de acest mic colț de Rai, imortalizându-l în rândurile cărților sale.

Vasile Lupașc Sfinteș s-a remarcat atât prin performanțele sale sportive, cât și prin studiile sale filologice și istorice care au dat naștere unor adevărate comori literare. Pasionat de istorie, Vasile Lupașc, în trilogia *"Răstignit Între Cruci"*, își propune să evidențieze adevărata identitate a lui Vlad Drăculea, care ar trebui să fie mult mai cunoscută decât imaginea vampirului Dracula, care îi este atribuită din diverse considerente.

Vă invit să faceți cunoștință cu o adevărată personalitate pentru cultura noastră și să vă îndreptați atenția asupra lucrărilor sale, care vă vor bucura sufletul și mintea.

- Când v-ați descoperit pasiunea pentru istorie?

- Fiind târgoviștean, crescut lângă Curtea Domnească a lui Mircea cel Bătrân, Vlad Drăculea, Petru Cercel, Mihai Viteazul, Neagoe Basarab și Constantin Brâncoveanu, pasiunea pentru istorie a venit ca ceva firesc. Poveștile părinților au contribuit și ele decisiv la nașterea acestei iubiri care nu are cum să treacă.

- De ce l-ați ales pe Vlad Țepeș?

- Sincer nu știu. Nici nu mai știu de când îmi este drag Vlad. Primele mele amintiri se leagă și de el. Cred că tot de la părinți sau cine știe din ce loc pe care îl pot doar bănuși acum. Cert este că pe Vlad Voievod Drăculea l-am simțit mereu foarte aproape, mi se părea mereu că am amintiri despre el. Imaginație de copil. Apoi, au urmat studiile despre Vodă, licența la terminarea Facultății de Istorie, bineînțeles cu tema Vlad Drăculea. Când eram mic, îmi era drag mai mult din imaginație, astăzi sunt cel mai mare admirator al său în mod conștient, în urma numeroaselor izvoare studiate și a unei convingeri științifice că Vlad Vodă reprezintă un model unic de curaj, inteligență și dragoste pentru Țară și pentru Dumnezeu.

- Suntem în luna iunie, lună dedicată copilăriei. Cred că nu este întâmplător faptul că pe 1 iunie ați lansat o carte pentru copii (dar nu numai), *"Marea carte cu eroi"*. Spuneți-ne câteva lucruri despre această carte.

- *"Marea Carte Cu Eroii"* este un concept special, încă neîntâlnit în România și cred că nici în alte părți. În afara poveștilor despre Civilizația Cucuteni, Burebista, Decebal sau Ștefan cel Mare, mai există o secțiune de articole științifice despre aceleași teme. Articolele sunt structurate ca niște scurte lecții, ușor de asimilat de către copii sau părinți.

O altă secțiune cuprinde o ilustrație ce îl reprezintă pe Mihai Viteazul la Călugăreni. În afara ilustrației, paginile sunt doar liniate ca cele de caiet și copiii sunt invitați să scrie povestea lui Mihai Vodă, după cum au studiat sau după cum și-o închipuie ei. Poveștile urmează a fi fotografiate cu telefonul și trimise pe adresa de email a editurii. TOATE poveștile vor fi premiate cu câte o carte audio iar cea mai bună dintre ele va fi publicată în volumul doi al *"Cărții cu Eroii"*.

Avem, deasemenea, și un dicționar de termeni istorici care sperăm să fie de folos, în special părinților.

Invitație la lectură**Invitație la lectură****Invitație la lectură**

Grafica lucrării este una cu totul deosebită și nu am să încerc să o descriu în cuvinte. Vă atașez câteva ilustrații realizate de artistul rus Andrei Pervukhin și de către târgovișteanul Cristian Stanciu.

- Dacă tot am amintit de copilărie, care este amintirea dumneavoastră preferată din această perioadă parfumată a vieții?

- Greu de ales. Am avut o copilărie caldă și cumva ideală. Există în viață momente atât de intense, încât le putem numi momente perfecte. Un astfel de moment l-am trăit pe când aveam 6-7 ani și mă tăiasem destul de rău la coapsă, sărind într-o tufă de trandafiri. Așa am aflat și eu că trandafirii au țepi. Sângeram intens și îmi amintesc cum mama, după ce m-a pansat și mi-a îngrijit rana, a venit să îmi aducă o

struguri aurii. Soarele asfințea și inundase totul cu o lumină galben roșiatică, divină. Îmi părea că văd aura mamei ca la sfinții din biserică. Măinile blânde ale mamei mângâindu-mă pe cap, privirea înlăcrimată a milă și a drag, aurul strugurilor. Totul mi-a rămas întipărit în minte și îmi revine în amintire foarte des, ca o rugăciune făcută din imagini, nu din cuvinte.

- Dacă ați avea posibilitatea să vă întâlniți cu un personaj literar care ar fi acesta? De ce?

- Dacă ar fi să aleg un personaj strict literar, nu și istoric, l-aș alege pe Winnetou din cărțile lui Karl May. De la el am învățat demult, o pildă care îmi este și astăzi principiu de viață: „Decât să faci o nedreptate, mai bine suferi tu una!”

- Care este locul preferat al copilăriei dumneavoastră? De ce?

- Curtea Domnească din Târgoviște. Acolo este o atmosferă ruptă din povești, greu de înțeles pentru cei ce nu au vizitat încă cetatea Basarabilor.

- Mi-ați spus că ați fost de câteva ori în satul Ruginești, comuna Hangu, plaiul copilăriei mele.

Cum ați descrie acest loc și ce impresii/sentimente v-a lăsat?

- Este unul dintre cele mai frumoase locuri din țară. În mod evident! Iar Ceahlăul, aflat atât de aproape, este de-a dreptul magic. Am și scris despre aceste locuri și am avut bucuria ca acest fragment din cartea Audio "Furia Zimbrului" să fie interpretat de către trei titani ai culturii românești : Mircea Albulescu, Marcel Iureș, Gheorghe Zamfir.

- Ați călătorit destul de mult. V-ați gândit vreodată să plecați din țară și să vă stabiliți în altă parte?

- Niciodată! Nu aș putea. Aș vedea asta ca pe o mare

înfrângere și cumva o dezertare.

- Unde vă pot urmări cititorii noștri activitatea și de unde pot cumpăra cărțile?

- Toate lucrările mele sunt disponibile la www.realdracula.com. Voi dona și bibliotecii dumneavoastră o serie completă a cărților mele. Ar fi o onoare pentru mine să știu că se află în locul care îmi este atât de drag.

- Câteva cuvinte pentru cititorii revistei noastre?

- Le mulțumesc pentru interes și sper din suflet, că dumnealor sunt mândri că locuiesc în una dintre cele mai frumoase regiuni din Europa.

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Pasiunea și perseverența (GRIT), cheia succesului

de Oana Grecea

Reușitele noastre în maratonul vieții depind enorm de cât GRIT = pasiune + perseverență avem pentru scopurile noastre. Suntem obsedați de talent și credem că doar cei geniali/talentați pot reuși, fără a lua în calcul gritul fiecăruia. *"Poți să-ți cultivi nivelul de grit. Îți poți cultiva interesele. Îți poți forma obiceiul de a practica zilnic, pentru a-ți dezvolta o abilitate specifică. Îți poți conecta munca la un scop valoros dincolo de tine. Și poți învăța să speri când totul pare pierdut"*, spune Angela Duckworth în "GRIT – puterea pasiunii și a perseverenței". Cu cât este mai grity o persoană cu atât este mai mare probabilitatea să se bucure de o viață emoțională sănătoasă, se arată în carte. Grit este una din cele șapte trăsături pozitive de caracter, care facilitează succesul școlar/academic și împlinirea obiectivelor. Conform cercetărilor realizate în acest domeniu, celelalte trăsături, alături de Grit, sunt: Curiozitatea, Recunoștința, Inteligența socială, Optimismul,

Autocontrolul și Entuziasmul. Gritul este atât de important încât se spune că în sistemul de învățământ de stat un profesor care îi susține și îi încurajează pe elevi le mărește probabilitatea de a absolvi. De ce plecăm de la premiza că talentul, și nu efortul nostru, va fi cel care va decide unde vom ajunge pe termen lung? Talentul nu este totul pentru a reuși în viață, explică Duckworth. Mulți dintre noi, se pare, renunțăm la ceea ce am început mult prea devreme și mult prea des. Majoritatea oamenilor abia încep să graviteze către anumite interese vocaționale și să renunțe la altele în perioada claselor V-VIII. **"Inteligența sau orice alt talent se poate îmbunătăți prin efort. Creierul se schimbă atunci când te străduiești să faci față unei noi provocări. De altfel, nu există nicio perioadă a vieții în care creierul să fie complet fix"**. Un exemplu de lucru care se poate schimba este abilitatea de a face matematică, care se dezvoltă în timp dacă nu renunțați. Pe măsură ce persoanele tenace își îmbunătățesc o abilitate, folosesc acea abilitate. **"Abilitățile nu sunt același lucru cu realizările. Fără efort, talentul tău nu este nimic mai mult decât potențialul tău neatins. Fără efort, abilitatea ta nu este nimic mai mult decât ceea ce ai fi putut să faci, dar n-ai făcut. Cu efort, talentul devine abilitate și, în același timp, efortul face abilitatea productivă"**. Sfatul Angelei Duckworth către cititori se rezumă așa: **"descoperiți ce vă place cel mai mult să faceți în viață și apoi încercați să faceți asta full-time. Viața este scurtă. Urmați-vă pasiunea. Oamenii simt enorm mai multă satisfacție față de munca lor atunci când fac ceva care se potrivește cu interesele lor personale. Oamenii au un randament mai bun la muncă atunci când fac ceea ce îi interesează"**. Cât adevăr în spusele sale! Păcat că descoperim aceste lucruri destul de târziu în viață. **Cum se aplică Grit-ul în viața copiilor noștri? "Dacă vrei să stimulezi gritul copilului tău, mai întâi întreabă-te câtă pasiune și perseverență ai pentru propriile tale obiective în viață"**. Prin urmare, așa cum tot ce facem în viață trebuie să fie un exemplu pentru copiii noștri, și grit-ul este ceva ce se poate transmite. Dacă copilul vede că noi facem un efort pentru a obține ceva ce ne dorim foarte mult, s-ar putea ca asta să fie mesajul corect pe care îl avem de transmis. **"Multe personalități grity mi-au spus, cu mândrie și exaltare, că părinții lor sunt cele mai admirate și influente exemple pentru ei. Și la fel de relevant este faptul că atâtea modele de grit și-au dezvoltat interese foarte similare cu cele ale părinților lor"**, spune autoarea. Pentru părinții care vor să încurajeze gritul fără a obstrucționa capacitatea copiilor de a-și alege propriul drum în viață, Duckworth recomandă Regula Unei Activități Dificile (trebuie să faci o activitate dificilă, timp de doi ani, fără să o întrerupi). Ea este convinsă că puștii se dezvoltă atunci când își petrec cel puțin o parte din săptămână făcând lucruri dificile, care îi interesează. **"Copiii care petrec mai mult de un an în activități extrașcolare au o probabilitate semnificativ mai mare de a absolvi facultatea și de a face voluntariat în comunitățile lor atunci când devin tineri adulți"**.

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Consecvența a prezis realizări remarcabile pentru tinerii adulți din toate domeniile, de la arte și scriere până la antreprenariat și voluntariat – din studiile citate în carte. În SUA există un concurs Național de Rostire pe Litere (How to spell like a Champ) care presupune multă perseverență dar și talent. Cum "se antrenează" copiii gritty la acest concurs? Citesc de plăcere, joacă jocuri de cuvinte precum Scrabble, fac teste cu ajutorul altei persoane sau al unui program computerizat. Învăță cuvinte noi din dicționar, recapitulează cuvintele notate într-un caiet dedicat și memorează cuvinte cu origini în latină, greacă și alte limbi. **"A da teste aduce foarte, foarte multe beneficii de învățare. Unul dintre ele este că îți dai seama ce îți închipui că știi, dar de fapt încă nu stăpânești bine".** **Gritty Education** Căutând mai multe despre Grit în scrierea acestui articol am descoperit că există în România [Asociația Gritty Education \(AGE\)](#) al cărei scop îl reprezintă educația trăsăturilor pozitive de caracter ale copiilor prin intermediul instrumentelor Psihologiei Științifice, a Neuroștiințelor și a Științelor Cognitive aplicate. Pentru că nu am înțeles chiar exact ce face asociația voi încerca să scriu un material mai amplu despre asta imediat ce intru în legătură cu ei. "Prin susținerea acestei forme de educație alternativă, Asociația urmărește să producă un impact vizibil și măsurabil pe termen lung și la scară largă asupra sistemului de învățământ românesc și a stilurilor parentale, în vederea dezvoltării armonioase a minții copiilor și a pregătirii acestora pentru a trăi vieți împlinite și cu sens" – de pe site-ul asociației.

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Povestea unui felinar

A fost odată, nu cu foarte mult timp în urmă, o fetiță zglobie și drăgălașă, căreia îi plăcea tare mult să citească, dar și să cotrobăie prin podul casei sau în pivniță, căutând cărți vechi, fotografiile și alte minunății pe care le descoperea în cutiile depozitate acolo, numai că asta se întâmpla foarte rar, pentru că nu avea cine să îi aprindă felinarul, agățat mereu în același loc, iar ea se temea de întuneric.

Într-o zi, spre marea ei bucurie, mama a trimis-o în pivniță, după o covată. A aprins cu grijă felinarul și i l-a dat fetiței, care l-a luat cu atenție, a deschis ușa pivniței și când a trecut pragul în întunericul din interior,

felinarul a început să strălucească. Ea credea că este un felinar ca toate celelalte și că doar i s-a părut, până când l-a auzit vorbindu-i:

- *Draga mea fetiță, du repede covata mamei tale și întoarce-te.*
- *De ce? a întrebat, curioasă, fetița.*
- *Pentru că în capătul cel mai întunecat al pivniței, vei găsi un cufăr în care este ceva special pentru tine.*
- *Un cufăr pentru mine!? se miră fetița*
- *Da, pentru tine, pentru că îți place să înveți și iubești cărțile.*

Fetița îi urmă întocmai sfatul. Duse covata mamei sale, căci avea nevoie de ea și se întoarce, veselă, privind cu drăgălășenie la prietenul ei, felinarul.

Păși cu grijă printre cutiile și lăzile din pivniță, alungă, ridicând felinarul, un păiajen gata să i se agațe de păr și se îndreptă grăbită spre cufăr. Îl deschise încet, cu un pic de teamă, dar surpriză.

În cufăr era ascuns un tort mare de ciocolată, sub formă de carte, pe care scria cu frișcă, "Pentru toți copiii care învață engleza, la bibliotecă!"

De bucurie, ar fi vrut să strângă felinarul în brațe, numai că știa că s-ar fi ars. I-a mulțumit și a alergat veselă, să-i povestească și mamei despre minunata surpriză, pe care abia aștepta să o împartă cu prietenii ei din bibliotecă.

Anda Lazăr, clasa a III-a

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Copilăria – aripile noastre spre Rai

Copilăria e un dar pe care fiecare dintre noi îl poartă neconținut în inimă și în gând. Sunt anii aceia în care, de fiecare dată când îți era teamă, te ascundeai în brațele mamei – ale îngerului care îți veghea orice pas - și încercai, fără a te da bătut, să ajungi la bolul cu bomboane de pe dulap. Nimic nu părea să aibă importanță mai mare decât joaca și iar joaca.

Acești ani frumoși nu ar putea să zboare așa ușor, fără a-și lăsa o amprentă pe suflet. Mereu voi simți mirosul îmbietor al prăjiturilor făcute de bunica, de fiecare dată când luam un zece și zâmbetele până la urechi, pentru că știam că putem face totul din

nimic, cu puțină iubire și un strop de pasiune.

Copilăria, deși e o lume specială de care nu te poți despărți prea curând, dacă tu crezi în magia cărților cu povești și în jucăriile care prind viață în timp ce dormi, îți va trezi un sentiment de nostalgie sau de teamă, pentru că atunci când ești copil vezi doar frumosul din fiecare clipă, fără a distinge răul, de calea spre Rai. Îți vei aminti mereu cu câtă încăpățănare îți doreai să atingi cerul și să rupi o bucată dintr-un nor. Nostalgia îți va da târcoale, pentru că ai pierdut, odată cu trecerea timpului și trenul copilăriei, care a rămas undeva în urma ta, ca o cale spre adevărata fericire și ai intrat într-un labirint, în care trebuie să-ți iei inima-n dinți și să realizezi că ți s-a deschis ușa către viitor. Când ești copil îți dorești să crești mare cât mai repede, fără să simți că ai pierdut Paradisul și momentele în care nu cunoșteai decât lacrimile de bucurie. Mai târziu descoperi ce e dorul adevărat, când privești spre orizont, urmărind cu ochii minții întreg filmul copilăriei, care nu e altceva decât fericire limpede, adevărată. Glasul suav al mamei prin care prindea viață orice poveste rostită cu drag, chipul blajin al bunicii, zâmbetul năstrușnic al bunicul, atunci când făceam o ghidușie – tabloul copilăriei mele - înrămat cu toate bucuriile acelor ani și așezat, cu mare grijă și pentru totdeauna, în suflet.

Sufletul unui copil în care nu există decât inocență, dăruire și speranță, menite să alunge tristețea și să ofere oricui, oricând, din bucuriile și zâmbetele lui. De aceea copiii sunt asemănați cu îngerii.

Nu înceta să rămâi în adâncul sufletului copil, să visezi și să crezi că poți atinge nemărginirea albastră și că tot ce ai născocit atunci când erai copil, ar putea deveni, la un moment dat, realitate.

Letiția Asavei, clasa a VII-a

"Pufosul" nostru

Nu cred că mai există în întreaga lume un pisoi la fel de drăgălaș ca "Pufosul" nostru. Când știm că doamna bibliotecară l-a adus la bibliotecă, alergăm, în grabă, tropăind pe scări, pentru a ne reîntâlni cu el. (Ce păcat că nu l-am mai văzut de multă vreme!). Unii copii îi aduc de mâncare, pentru că știm că e un pofticios, alții îi aduc cutii, pentru că știu că "Pufosului" îi place să se ghemuiască în orice cutie are la îndemână, însă cei mai simpatici copii, sunt cei care îi citesc povești, iar el, stând în brațe la unul dintre noi, ne privește uimit, cu niște ochi mari aurii, plini de mirare, neînțelegând nimic din ce se întâmplă în jur și de ce, în loc să se joace cu el, copiii se așează în jurul lui și răsfoiesc nerăbdători și curioși, cărțile colorate de pe mese, căutând parcă o comoară bine ascunsă.

Pentru că ne e tare dor de el, câțiva dintre noi i-am scris povești, în speranța că îl vom revedea curând. "Pufosul" e mascota vie din biblioteca noastră minunată.

Maria Ungureanu, clasa a III-a

*Ciucanu I Gheorghe și Floarea
– Buhalnița, 1945*

